

ikke ser, at den Redegørelse, Ministeren fremkom med, paa noget som helst Punkt har svækket det Grundlag, paa hvilket jeg byggede mine Anker.

Jeg vender mig dernæst til den højtærede Finansminister, som under Finanslovbehandlingen i Fjor stillede i Udsigt, at man vilde foretage en mere nøgtern Vurdering af forskellige af de Aktiver, som man nu opfører, og som man kræver Forrentning af; dette har jo Interesse ikke mindst for Undervisningsministeriets og for Krigs- og Marineministeriets Budgetter. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Finansminister, hvad der i denne Henseende er foretaget, hvilke Forandringer der i saa Henseende er sket i det forløbne Aar. Dernæst udtalte Ministeren i Fjor en Beredvillighed til at genoptage paa § 3 en Anmærkning med Hensyn til Indskrænkning i Adgangen til at disponere over Reservefonden. Jeg vil ogsaa spørge den højtærede Minister, hvad der i den Henseende er sket i det forløbne Aar. Med Hensyn til Gaardmændene i Randers Amt tror jeg, man skal skaane Ministeren for en videre Drøftelse af dette Spørgsmaal; hans Udtalelser desangaaende bar jo saa tydeligt Vidne om, at han erkender dèr at have gjort sig skyldig i en *blunder*, at det vilde være Synd at opholde sig videre ved dette Spørgsmaal.

Derimod gjorde Ministeren nogle Bemærkninger om Konjunkturtillægget, som jeg ikke kan lade passere paa samme elskværdige Maade. Ministeren talte nemlig om det konservative Folkepartis Indsats i dette Spørgsmaal og omtalte bittert, at han huskede den Haanlatter, der havde slaet op imod ham, da han forelagde sit Forslag igen om Aftenen, efter at det var gaaet i Stykker umiddelbart forinden. Ja, jeg forstaar godt, at Ministeren følte den Situation bittert, thi det, Ministeren havde forsøgt, var jo at spille stærk Mand, at føre igennem et Forslag mod det, vi ønskede; da dette var glippet, saa stillede han her med Forslaget igen samme Dag og begyndte Forhandlingerne paa en frisk. Det var det, vi tillod os at smile en lille Smule højt ad, og det er altsaa det, Ministeren husker. Vi husker det ogsaa, med særdeles Tilfredshed. Ministeren maatte jo tage Forslaget i den Skikkelse, hvori vi var villige til at gaa med til det, og dette var ikke til Skade for Retfærdigheden. Det, Ministeren havde forelagt, var et Forslag, som ikke gav igen dèr, hvor man havde taget, men som gav til andre, hvad man havde taget fra en bestemt Klasse. Der føres paa dette Punkt fra Venstres Side en vis Agitation ikke mindst mod

det konservative Folkeparti; man siger, at det var uforsvarligt at gaa med til det. Deroverfor vil jeg blot fremhæve, at Venstre jo i 1923 havde været villigt til at gennemføre et Forslag, der i alt væsentligt vilde have stillet Tjenestemændene paa samme Maade som det, der nu blev gennemført, og den hele Situation i Foraaret 1925 var jo afgjort bedre, end den var i 1923. Det er ogsaa ganske interessant at se, at en saa betydelig Venstremand som det ærede Medlem Hr. Rytter her i Tinget siger, at „der er jo ingen, der i og for sig ønsker, at Embedsmændenes Løn skal sættes ned; vi ønsker blot at begrænse deres Antal saa meget som muligt, for at de samlede Lønningsudgifter kan reduceres, selv om Embedsmændenes Grundløn eventuelt blev højere.“ Det er en overordentlig interessant Udtalelse fra en Venstremand, en Udtalelse, som viser, hvor megen Bund der er i den Agitation, som føres mod det konservative Folkeparti fra Venstres Side paa dette Spørgsmaal. At reducere Embedsmændenes Antal er jo netop det, man altid fra konservativ Side har hævdet som den rette Vej i dette Spørgsmaal.

En enkelt Bemærkning fra Finansministeren maa jeg endnu tage frem til Belysning. Finansministeren siger, at nu har man talt om, at Opsparingslysten dræbes, og det har man talt om saa længe, og det tror han ikke paa, han tror overhovedet ikke paa, at Opsparingslysten kan dræbes. Jo, det haves der særdeles gode Erfaringer for, og dem vilde den højtærede Finansminister ikke søge forgæves efter her i Landet, og han vil kunne finde overordentlig slaaende Eksempler, hvis han ser paa Udviklingen, som den paa visse Tider har formet sig i Tyskland.

Til den højtærede Udenrigsminister skal jeg først gøre den Bemærkning, at vi naturligvis fra vor Side kun med Tilfredshed kan hilse de Bestræbelser, der udfoldes af Ministeriet for at faa afsluttet en Række Voldgiftstraktater. Saadanne Traktater har selvsagt deres store Betydning i Retning af at betrygge Freden mellem Folkene, den Fred, som ogsaa vi saa oprigtigt ønsker. Men nogen absolut Garanti kan vi ikke finde i saadanne Traktater. Vi har jo friske historiske Eksempler paa, hvorledes man behandler Traktater i en kritisk Situation, hvis de er til Hinder for det, som en Stormagt ønsker at gøre.

I denne Forbindelse vil det være naturligt at gøre en Bemærkning til Forsvarsministeren, som har forsøgt at slippe fra sit Interview; det tror jeg oprigtigt talt ogsaa jeg vilde gøre i Forsvarsministerens